

ISZLAI ZOLTÁN

Schardi a Dolomitokban

Igéző május délutánokon a Madonna di Campiglió-i zenészek attrakciója a hegyi hangverseny az olasz Dolomitokban. Hangszereikkel s az érdeklődőkkel korán nekivágnak a kőgörgetes ösvényeknek. Mire az alkonyi fényárnyak harmonikus dallamhátteret képeznek, már föl is csendülhet a nyitány, hadd visszhangozzák a völgyek és a magaslatok.

Én is részesültem abban a szerencsében, hogy olykor orra bukdosva megtehettem a fölfele-utat az előadók nyomában. Nem nélkülöztük a kutyatársaságot sem: óriás fekete újfundlandi törtetett csoportunkkal együtt a tetthely felé, majd lihegve telepedett le gazdaházaspárja lába elé a mohafoltos földre.

A koncert kurtább lett a megígértnél, mert kitarótán ránk ereszkedett az esőpermet szürke függönye. Megkezdtek leereszkedésünket, de alig tettünk meg pár tucat lépést, hátulról felhangzott a fura sürgetés: *Schardi, Schardi, komm! Komm, Schardi!* Megvártam, míg a többiek elhaladtak előttem, s a csoport vezetőjével fölkaptattunk a kiáltozókhoz.

Az újfundlandit próbálták lábra kelteni, de ő sem a

jó hatvanas német házaspárra, sem a többi rokonszenvezőre nem hallgatott. Nyakörvénel fogva hárman is igyekeztek talpra segíteni a nehezen lélegző kutyát, de túlsúlyával nem sikerült megbírkózniuk.

A házaspár bánatos kommunikációba kezdett a vezetőnővel arról, hogy nem vezet-e más irányból a helyszínre szélesebb út, amelyen Volkswagen Transporterükkel közelebb kerülhetnének a különleges nevű Schardihoz.

A nemleges válaszra a feleség sírni kezdett, s az ázott állat busa fejét csókolgatta a fölibük tartott esernyő alatt.

A csoportvezető igyekezett nyugtatni a kedélyeket. Megkért néhány férfit, maradjanak az újfundlandisok mellett. Ő máris intézkedik mobilon. Mind sötétebb lett az elmosódó sziklák között. A nehezen pislogó Schardiról kiderült, hogy hétpróbás vízimentő. Egészséges, csak ritka neki a hegyi ájer, ezért veszi olyan sípolva és kapkodva a levegőt.

A férfitől megtudtam, hogy ebük teljes neve Schardi Janosch, s valóban a magyar dalnokról keresztelték el. Otthon birtokukban van valamennyi megszerezhető, részben lakk lemeze. A kutya közben behunyta a szemét, mintha a zseblámpák gyöngye fénye is bántaná.

A két zöldsapkás emberből álló fölmentő csapat nemcsak hordágyat és kézi reflektorokat hozott magával. Velük érkezett egy sárgásbarna bernáthegyi; nyakában vöröskeresztes dobozával. Fegyelmetlenül lecövekel az útkanyarnál. Onnan szemlélte aggodalmasan, miként emelik az önkéntes mentők a hordágyra Schardi Jánosunkat, aki alighanem a házaspár gyerekpótléka lehetett.

Cipeltük a súlyos testet, vezetőnk a lábunk elé világitgatott. A bernáthegyi hihetetlenül könnyed tartással, zajtalan léptekkel, hátranéizegetve zárta be a sort. Már közelegtünk célunkhoz, mikor a maródi kutyabajtárs felemelte impozáns fejét, s a villanyfényénél szertepillantott.

Szuszogva letettük a hordágyát. A házaspár hozánk sietett. A bernáthegyi visszafogott érdeklődéssel fél lépés távolságra leült.

Sárdi János pedig méltóságteljesen fölállott. Jóízűt ásított, felrázta magát, hosszú szőrű, vastag farkát meglengette. Aztán szinte bocsánatkérőleg odasímitotta fejét asszonya derekához. Az esőcseppek a hirtelen támadt csendben nagyokat placcsantak a vizes aszfalton.